

ЮНАШКИ ГЛАВИ

„1876, май 7. — Въ петъкъ изъ града се прѣсна слухъ, че нѣколко момчета българчета побили знаме въ Балкана . .“

Изъ лѣтописа на Хаджи Киро Табака отъ Сливенъ

Подъ стрѣмнитѣ баири, кждето въ извита черна джга се тъмнѣха старитѣ джбови кории, селото си оставаше неизмѣнно отъ вѣкове. Едни и сѣщи си оставаха планинитѣ наоколо, полянитѣ по Добромерица и по Боцуръ, канаритѣ и долищата въ Гръмовець, кждето, ако нѣкой извикаше, ехото повтаряше гласа му до седемъ пжти подъ редъ. И още много стари и неизмѣнни нѣща имаше, но хората забравяха за тѣхъ и, когато станѣше дума за нѣщо старо и отколешно, говорѣха или за тополата въ Бѣлизненската махала, или за дѣда Руся Сапунджията.

Никой не знаеше годинитѣ на старата топола. Макаръ че бѣше съ изсѣхналъ връхъ и понаведена на една страна, тя не падаше както очакваха нѣкои. Дѣдо Руси сѣщо тѣй не остаряваше. Той имаше обичай да си седи вѣнъ на улицата, на пѣйката подъ бѣлата стена на кжщата си, да си дрѣме тамъ на слънце или да гледа Балкана насреща. Тѣй бѣха го запомнили отъ години. Наблизо въ съседния дворъ се изправяше тополата и сухия ѝ връхъ, като съ вила бодѣше въ небето. Вечеръ листата на старото дърво затрептяваха като пеперуди, сѣнката му се проточваше презъ мегдана и стигаше до бѣлата стена, подъ която седѣше дѣдо Руси.

Докато повечето селяни бѣха навлѣкли вече френски дрехи, дѣдо Руси носѣше още сивитѣ си потури и червения поясъ. Лѣтно време пѣкъ ходѣше по ржкави, хубави бѣли ржкави, които напомняха занаята му, и сякашъ хвалѣха сапуна, който правѣше. Но то бѣше едно време. Едно време занаятътъ на дѣда Руся бѣше обгърнатъ съ непроницаема тайна, но сега, когато всѣки знаеше самъ